

Voorloopig Verslag over wetsontwerp n°. 503. — Eindverslagen over de wetsontwerpen nos. 459, 460 en 461.

overgebleven bepalingen er uit te lichten en deze met zooveel spoed te behandelen? Dit werd door de leden hier aan het woord beslist ontkend. Verschillende van de andere, oorspronkelijk voorgestelde wijzigingen werden zeker niet minder urgent geacht. Bovendien is eene afzonderlijke behandeling der verschillende voorzieningen, die moeten worden getroffen, zeer ongewenscht.

Men wees er voorts op, dat bij de openbare behandeling in de Tweede Kamer in deze zaak een nieuw element naar voren is gekomen, waarover, alvorens eene definitieve beslissing te nemen, eerst klaarheid dient te worden verkregen.

De belangrijkste bepalingen toch, die in het ontwerp zijn blijven bestaan, en die in de Tweede Kamer terecht ook als zoodanig zijn erkend, betreffen de oplossing van de moeilijkheden, ontstaan doordat wegens de minder juiste overgangsbepalingen der z.g. verzuimingswet personen zoowel wegens hoofdverblijf als wegens het zijn van forens in de eene gemeente krachtens de oude en in de andere gemeente krachtens de nieuwe bepalingen zijn aangeslagen, waardoor zij te zwaar belast zijn. Het ontwerp lost deze moeilijkheid op door de gemeenten, die volgens de nieuwe bepalingen te veel hebben geheven, te verplichten tot teruggave. Men keurde het echter scherp af, dat ex post aan belastingen, die zijn geheven ingevolge eene wet — die van 30 December 1920 — en krachtens plaatselijke verordeningen, waarop de vereischte goedkeuring is verkregen, de wettelijke basis zou worden ontnomen. Dit werd niet geoorloofd geacht. Daarenboven wordt door een dergelijken maatregel het gemeentelijk financieuzen ten eenenmale ontwricht. Niet alleen is in casu bij het opmaken der gemeentebegroting voor 1922 gerekend op de hoogere belastingopbrengst, maar voor het jaar 1921 komen de gemeenten voor nog grootere moeilijkheden te staan. De begroting toch voor 1921 is reeds zoo goed als afgesloten, zoodat vermindering van uitgaven of vermeerdering van inkomsten niet meer mogelijk is.

Mocht dit wetsontwerp niettemin tot wet worden verheven, dan zou dit eene ramp beteekenen voor verschillende gemeenten, waar een groot aantal forensen wonen. Men wees bij voorbeeld op de gemeente Heemstede, die 20 pct., Bussum 22 pct. en de gemeente Huizen, die 30 pct. van den hoofdelijken omslag over 1921 zouden moeten terugbetalen. De voorzitter der Commissie van Rapporteurs in de Tweede Kamer heeft met het oog daarop aan den Minister gevraagd, om te overwegen de gemeenten, die door dit wetsontwerp schade zouden lijden, tegemoet te komen. De Minister heeft overweging daarvan toegezegd en het schijnt dat dit de Tweede Kamer aanleiding heeft gegeven om het voorstel aan te nemen. Het is volgens verschillende leden echter van belang, dat hier niet met eene vage toezegging wordt volstaan, doch dat de regeling van de door den Minister bedoelde tegemoetkoming, waarop de gemeenten, zoodanig niet op volledige vergoeding, volkomen recht hebben, in de wet wordt vastgelegd.

Andere leden meenden te moeten betwijfelen of aan de gemeenten, die benadeeld zouden worden, schadeloosstelling zou kunnen worden verleend.

Eenige leden zouden gaarne door de Regeering worden ingelicht aangaande het aantal der gemeenten, die door dit wetsontwerp worden getroffen en de bedragen aan reeds geheven belastingen, die door ieder zullen moeten worden teruggegeven, ten einde zich dienaangaande een oordeel te kunnen vormen.

Waar het ontwerp overigens geene bepalingen van betekenis inhoudt, werd door vele leden de wenschelijkheid niet ingezien het thans tot wet te verheffen. Beter ware het zoo spoedig mogelijk eene volledige voorziening te treffen.

Enkele leden meenden dat waar te veel belasting was betaald, de mogelijkheid moest worden geschapen deze terug te geven en drongen op afdoening aan.

Het eenige bezwaar, dat tegen de niet-totstandkoming van deze wet kan worden aangevoerd, is, naar men meende, dat degenen die teveel belasting hebben betaald, dan langer zullen moeten wachten vóór zij het teveel betaalde terugontvangen. Dit bezwaar is echter grootendeels denkbeeldig. De

Handelingen der Staten-Generaal. — 1921—1922. — I.

gemeenten moeten het ten onrechte gehevene „zoo spoedig mogelijk” teruggeven, wat een rekbaar begrip is. Nu de Minister eene tegemoetkoming in uitzicht heeft gesteld, werd het begrijpelijk geacht, dat bij de gemeentebesturen de neiging zal bestaan om met die terugbetaling te wachten, totdat die tegemoetkoming nader zal zijn geregeld.

Ten slotte werden nog de volgende opmerkingen gemaakt:

a. Bij de openbare behandeling in de Tweede Kamer heeft de Minister van Financiën de verwijten wegens de late indiening der novelle als posterieure critiek op zijn ambtsvoorganger betiteld. Dit werd niet geheel juist geacht. In de eerste plaats draagt de eerste onderteekenaar der novelle, de Minister van Binnenlandsche Zaken, daarvoor mede de verantwoordelijkheid, maar bovendien rust deze sedert bijna een jaar ook op den tegenwoordigen Minister van Financiën zelf.

b. Wanneer de definitieve regeling wordt voorgesteld, zou daarin, naar het oordeel van verschillende leden, een verbeterde regeling van de forensen-belastingen moeten worden opgenomen. De tegenwoordige regeling leidt, vooral bij het in eigen exploitatie nemen van ontginningen of landbouwbedrijven, tot onduidbare toestanden. Men wees in dit verband op Duitschland, waar vóór den oorlog nooit meer dan 100 pct. werd geheven, te verdeelen tusschen de gemeente van inwoning en die waar het bedrijf wordt uitgeoefend. In ieder geval meende men, dat nooit meer dan $\frac{4}{3}$ zou mogen worden geheven. Ook wenschte men er de aandacht op te vestigen, dat ontginningen ten nutte komen van de streek, waar die plaats hebben en zooveel mogelijk moeten worden bevorderd in stede van bemoeilijkt door buitensporige heffingen.

c. Mocht de Regeering op grond van de boven ontwikkelde bezwaren tot het door velen gewenschte besluit komen, dat het bij nader inzien beter is, dit wetsontwerp niet af te doen en eerlang eene algemeene regeling voor te stellen, dan wilde men er tevens de aandacht op vestigen, dat in art. II eene drukfout zal moeten worden verbeterd. In het nieuw voorgestelde vijfde lid staat n.l.: „In de belasting naar het inkomen, toegelaten volgens het tweede lid, wordt niet wegens hoofdverblijf aanslagen”, enz.; dit zal moeten worden: „aangeslagen”.

Aldus vastgesteld den 17den Mei 1922.

VAN WELDEREN RENGERS.

JANSSSEN.

GEERTSEMA.

BERGSMA.

FOKKER.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over de ontwerpen van wet tot:

- 1°. wijziging Ongevallenwet 1921 (459);
- 2°. vaststelling van het slot der rekening van de koloniale uitgaven en ontvangsten voor *Curaçao* over het dienstjaar 1917 (460);
- 3°. naturalisatie van:
 - 1°. G. E. AMAN en 19 anderen;
 - 2°. H. BEKKING en 19 anderen;
 - 3°. L. TH. B. BERKEMEIJER en 19 anderen;
 - 4°. E. M. TH. BROSIUS, weduwe van H. C. HOOLMANS, en 19 anderen;
 - 5°. B. CANTER, weduwe van H. C. L'ALLEMAND, en 19 anderen;
 - 6°. A. W. CH. E. E. Baronesse VAN DEDEM en 19 anderen (461);

Eindverslagen o/d w.o. nos. 462, 464, 466, 468, 469, 471, 472, 483, 492, 495, 505, 510, 511, 517, 519, 521, 522 en 529.

- 4°. schrapping van artikel 40 van de Woningwet (462);
- 5°. wijziging van de begrooting van inkomsten en uitgaven van het Staatsbedrijf der Algemeene Landsdrukkerij voor het dienstjaar 1921 (464);
- 6°. vaststelling van het slot der rekening van ontvangsten en uitgaven voor *Nederlandsch-Indië* over het dienstjaar 1917 (466);
- 7°. goedkeuring van den afstand door ruiling van eene strook grond aan de gemeente *Bussum* (468);
- 8°. naturalisatie van H. W. B. BALZER en 18 anderen (469);
- 9°. overbrenging in beheer en onderhoud bij de gemeente *Meppel* van de bruggen over de *Wold Aa* en het *Mallegat*, gelegen in de traverse van den Rijksweg *Meppel—Assen* in de gemeente *Meppel* (471);
- 10°. verklaring van het algemeen nut der onteigening ten behoeve van aanleg van een tramweg van *Breskens* over *Cadzand* en *Retranchement* naar *Sluis* met zijlijnen van *Cadzand* naar de haven van *Cadzand* en van *Retranchement* naar de Belgische grens in de richting van *Knocke* (473);
- 11°. naturalisatie van:
 - 1°. J. A. AMELN en 19 anderen;
 - 2°. C. TH. R. H. ABELS en 19 anderen (483);
- 12°. wijziging van het invoerrecht op vleesch (492);
- 13°. naturalisatie van F. W. AALBERTS en 19 anderen (495);
- 14°. wijziging van hoofdstuk Xa der Staatsbegrooting voor het dienstjaar 1920 (505).

Bij het afdelingsonderzoek van deze wetsontwerpen werd opgemerkt, dat de tijd tot voldoende bestudeering er van heeft ontbroken.

Met het oog op de op handen zijnde ontbinding der Staten-Generaal was men evenwel bereid tot spoedige afdoening dezer ontwerpen mede te werken, maar men behield zich uitdrukkelijk het recht voor bij de mondelinge behandeling zoo noodig in nadere beschouwingen te treden.

Vastgesteld den 12den Mei 1922.

D'AUMALE VAN HARDENBROEK.
WITTERT VAN HOOGLAND.
BEELAERTS VAN BLOKLAND.
BERGSMA.
DE BOER.

EINDVERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over de ontwerpen van wet tot:

- 1°. regeling van de behandeling van pensioensaangelegenheden van het reserve-personeel van land- en zeemacht, van de mindere geëmployeerden op daggeld werkzaam bij inrichtingen van 's Rijks zee- en landmacht, van het personeel behoorende tot den loodsdienst voor zeeschepen, zoomede van hunne weduwen en weezen, en van de weduwen en weezen van vrijwillig dienende militairen en van de gewezen militairen der land- en zeemacht beneden den rang van officier, in verband met de invoering van de pensioenwetten voor de land- en zeemacht (*Staatsbladen* 1922, n°. 66 en 65) (510);
- 2°. wijziging van het IXde hoofdstuk der Staatsbegrooting voor het dienstjaar 1921; wijziging van het IXde hoofdstuk der Staatsbegrooting voor het dienstjaar 1922 (511);
- 3°. toekenning van een renteloos voorschot uit 's Rijks schatkist ten behoeve van verbetering van de spoorweglijnen van *Sneek* naar *Heerenveen* en van *Joure* naar *Lemmer* (517);
- 4°. nadere verhooging van het XIde hoofdstuk der Staatsbegrooting voor het dienstjaar 1920; nadere verhooging van het XIde hoofdstuk der Staatsbegrooting voor het dienstjaar 1921 (519);
- 5°. wederopenstelling van de gelegenheid om in het genot van pensioen te worden gesteld voor hen, die aan de wet van 17 Juni 1918 (*Staatsblad* n°. 403) recht op pensioen konden ontleenen, doch voor wie dat recht op grond van het tweede lid van artikel 14 dier wet verloren is gegaan (521);
- 6°. pensioenregeling voor de weduwen en weezen van de vrijwillig dienende militairen van land- en zeemacht (522);
- 7°. wijziging van de begrooting van Uitgaven van het Weduwen- en Weezenfonds voor burgerlijke ambtenaren voor het jaar 1922 (529).

Tegen deze wetsontwerpen bestond geen bezwaar.

Aldus vastgesteld den 15den Mei 1922.

VAN EMBDEN.
SMEENGE.
BEELAERTS VAN BLOKLAND.
KRAUS.
DE BOER.